

Naš tedenski pregled

Sueški spor, ki je že več tednov zavzemal precejšen del našega tedenskega pregleda in posebno v svojem začetku vzbujal vse svetovno ločeno od politike sleherni države in da bo določevanje pristojbin določeno na podlagi sporazuma med Egiptom in »ekaristniki prekopa«

začetku zburilo vse svetovno javno mnenje, gre, kot vse kaže, proti svojemu koncu. Nocoje bi preveč optimistični, toda zadnji dogodki v New Yorku in sicer sporazum o šestih načelih, ki naj bodo podlaga za nadaljnja pogajanja nam nudijo dovolj utemeljen vpogled, da je razprava razveljavljena drugo in vsekar bolj mirno pot, kot sta v Franciji in Veliki Britaniji v začetku obetali.

Na številih zasiedanjih točki in ugotovitvah, preden Cezpraj se je 11. t. m. francoski minister za zunanje zadeve, da ne bo glede na uspehi naših neuspeh konference od potovar v domovino, je tudi gornjega kazno, da je tudi on moral popustiti, pa prav nam šest točk dejnega sporazuma ne pobe niti konkretnega, posebno ker v šestih točki ni rečeno, za kakšno družbo o Sueskan prekopu gre Vsekaror pa je jasno, da je francoska in britanska politika šele dožela nova nopolj poraz.

Na štirinajst zasiedanjih Varnostnega sveta v New Yorku se je ta teden razvilo več govorov, med katerimi so bili posebno zanimivi govori egiptovskega zunanjega ministra Fawzija, nadležnega ministra za zunanje zadeve ZSSR Šepilova, ki je posebno poudarjal zakonitost nacionalizacije Sueskega prekopa in predlagal posebej pariteten odbor za nadaljnje razgovore. Šepilov je sicer s svojim predlogom o paritetnem odboru propadel, vendar je povsem pravilno obzgod angloslo in francosko diplomacijo, da sta ob tem sporu napravila mnogo precej zmede v svetu in ustvarila vdanje, ki je nikakor ni bilo v sedanjih mednarodnih duhom. Na podobni tiskovni konferenci na

je Sepilov še posebej pouda-
nil, da Egipt v svoji borbi
za suverenost in svoje pra-
vice ne bo ostal sam. Polo-
gice Farzijevega in Sepilova-
nega govora je močno odjek-
ni tudi govor jugoslovanske-
ga zunanjega ministra Koče
Popovića. Ti se je prav tako

postarbi proti francoskim in britanskim zahtevam, ter izjavil, da francosko-britanska resolucija v zvezi s snežskim sporom ne nudi temeljev za sporazum. Kar se pa tiče a-

ameriškega zunanjega ministra Dullesa je ta doživel precej kritiki, češ da skuša v sporu med Veliko Britanijo in Francijo ter Egiptom igrati čudno vlogo. Dulles je namreč sicer podprl francosko in bitansko tezo, načelno je pristal, da bi se morale jemati v poštev zahteve 18 držav podpisnic francosko-britanske resolucije, je vendar je hkrati priznal, da to ni edina oblika za nadaljevanje razgovorov. Istočasno pa je tudi priznal, da se na osnovi egiptiške resolucije prav tako da razpravljati.

Vzporedno s sejami Varnostnega sveta, ki so bile porečini tajne, so se v New Yorku sestajali tudi zunanji ministri Egipta, Francije in Velike Britanije, ki so na posebnih sestankih skušali priti do kompromisa. Nekaterim takim sejam je prisostvoval tudi generalni tajnik

stanimarjake, vse dni so predstavniki najbolj zaupanih članov, izjavljajo, da so na sestankih prišlo do kakšnega razuma, da o stajajo vsi na svojih starih stališčih in da se z teh stališč ne morejo in niti ne marajo umakniti. V petek zvečer pa je bil vendarle ob avtentični spoznavni razgovoru med člani PSK in članicami PSK, ki so prihajali iz različnih delov države, od PSK, od 10 polov, del družstev PSD z zahtevami po centralistični politiki, resničje je bilo da je pomembno, da se polov družstev ne smejo postavljati obire in zavlačevanja, ker je to zelo občutljiv problem posebno v petični in organizacijskih strank na hazi, snob.

ki naj bi ti i podlaga za nadaljnji pogajanja. Dulles je označil to sporazum kot adelen sporazumu, britanski zunanji minister Selwyn Lloyd pa ga je označil kot adelen sporazumu. Dolen so

nekega npridevka. Delni sporazum obsega šest točk, v katerih se priznava nujnost spoštovanja egiptovske suverenosti in načelo svobodne volje po prekopu. Nadalje sporazum predvideva, da mora biti delovanje prekopa

Slovenci,
ali berete poleg italijanskih
tudi slovenske revije?

Dokler smo bili v Trstu
Slovenci brez lastne knjigar-
ne, večina naših ljudi ni
imela prilike pogledati na
bogato in pestro obličeno
knjižno polico. Sedaj jo i-
mammo.

Srednješola, mladi ljudje
ki se zanimajo za literaturo,
naj si nabavijo za po-
kus vsaj ene številko ml-
dinske literarne revije *«Mla-
da pota»*, kamor bodo lah-

jih razredov osnovne šole
in nižjo gimnazijo za »Plo-
nira«. Oba izdeta letno v
devetih številkah, po 20 li-
vsaka.

Mnogi stanujejo daleč iz mesta, ali jih pot nikdar ne zanese mimo naše knjižarne v Ul. sv. Franciška. Zato bomo mimoregde omenili nekaj možnosti za pogostejši stik tržaškega Slovence s slovensko revijo in slovensko knjigo.

Začnimo pri najmlajših. Za otroke prvih razredov ljudske šole je »Cicibana« odlična revija, za otroke viš-

»Nekn sodebnost in «Boris Dobro ilustriran tednik. »Tosariš« je tudi zanimiv (40 lir). Da ne pozabimo »Pauline«, ki sicer ni revija, je pa edini slovenski humoristični časopis.

Za ljudi, ki posvečajo svo-

PRAVKAR DOSPELO:
Janez Jalen: BOBRI —
Sam L 210
Lojze Zupanc: ZAKLAD
NA KUCARJU L 460
Mladinsko: BEKO

L 100

TRŽAŠKA KNJIGARNA

Trst - Ul. Sv. Frančiška 20

Telefon 37-338

NEHVALEŽNI METULJČEK

Jutranje sonce je prebudo budo, ki je prezimovale pod streho samotnega kozolca. Napela je trebusček, da je počila koža, iz katere se je počasi izkobil metulj. Postavil se je na šibke nožice in poskili izpod strehe kozolca, ki mu je vso zimo nudil varno zavetje. Travniki se je kopal v soncu in po cvetlicah so švigali pisani metulji, zaljubljeni čmrlji, sladkosnednebebe in druge žuželke. Metulj se je tako razveselil svojega življenja, da mu je trebusček poskakoval od smeha. Brz je razprl krila in odletel.

Toda ni prišel daleč. Nenadoma je zautil na udih in krilih lepive vezi. Prestrašen je zafrotal, odstopal z nožicami in mahal z repkom, a lepive vezi so ga vedno bolj povezoval. Končno se ni mogel več ganiti.

Približal se mu je velik pajek.

«Ho ho!» se je zarežal.

«Metulja pa letos se nisem

vedel!»

«Ljubi pajek!» je vzklil.

«Pusti me živeti!»

«Se nekega minuta sem na svetu in ne poznam radi, ki jih uživa vsaka žival. Ne poznam sonca, trave, cvetic, rosin, kapljic, večerne sape in jutranjih meglic. Usmil se mojega mladega življenja in preži te strasne vezi, ki mi stiskajo ude!»

Pajek se je tako zakrohotal, da se je stresla pajčevina, v katero je bil ujet metulj.

«Meni ni mar za tvoje mlado življenje! Kdor koli se ujame v te zojke, ne pride živ iz njih. Postan razbojnik sem! Če bi priznavaš, da si moral vsem, metulj je potolčel dve bridki solzici, ki sta se skotljaj po pajčevini do pajkovihih nož.

«Nikar se ne emeri!» je zagodrnjal pajek in brnil solzici, da sta okropili trilo bruno kozolca. «Če bi živel, bi moral nenehoma trepetati pred razbojniki, kakor sem jaz! Zato je najbolje zate, da čimprej odides tja, kjer ni pajkov, ne drugih hudih živali!»

«Zakaj naj bi trepetal, ko pa je toliko sladkosti na svetu!» je v obupu hlipal metulj.

«Bodi vesel, da boš umrl, še preden si spoznal te sladkosti!» ga je bodril pajek.

«Kakoj bi se obupal, če bi te smrtna ura izrgala iz raja, kakor toliko drugih, ki vsak dan jecijo v tej mreži!»

«Ne bodi hudoben, o dobri pajek!» je jokal metulj.

«Kako naj bo smrt milejša meni, ki se nisem okusil življenja! Ozri se na travnik! Ali ne vidiš zarke sonca, ali ne vidiš cvetel, ki letajo od cveta do cveta in srkajo med, kar meni trga srce od hrepenja!»

Pajek je sklonil glavo in se zamislil. Potem je odprl strasne, kosmate rožne celjosti in dejal:

«Najbolje bo, da te čimprej pozrem in tako rešim trpljenja». To reki se mu je približal in polhpeno povohal njegov trebuh.

«O ljubi pajek, dobri pajek!» je vokal metulj. «Vsaj en dan življenja mi daj! Vsaj en dan me pusti, da se poigram z metulji, napijem medu in nasrkam svežega zraka! Še pred mrakom se vrnem in videl boš, da bo lajšalo moje mso!»

Pajek je presenečen dvignil glavo in se negotovo ozrl na travnik, potem pa na svojega ujetnika.

«Hm!» je dejal. «Če bi vedel, da se boš vrnil, bi ti dovolil do večera živeti, tako pa končava gostijo!»

Spet je odprl klešče in se približal metulju med trebuha.

«O pajek, nikar!» je vzklil metulj. «Vrnil se bom, videl boš! Pusti me en dan živeti! Še preden bo padel mrak, bom spet visel v tvoji mreži! Vrnil se bom, besedo ti dajem!»

Pajek se je popraskal po kosmatem čelu. «Naj bo!» je slednje privolil. «Mlad si še in zatore posteni! Začel mu je odvezovati vezi. Ko je bil metulj prost, je grozece pristavil: «Zvečer torej! Posten razbojnik sem in ti postena žrtev! Ne bova vlekla drug drugega za nos!»

«Zvečer, da, zvečer!» je vzklil metulj, ki je bil že daleč v zraku. Mahal je s krili, kolikor je mogel in se radovol prostosti.

Pripel je na travnik. Spustil se je na veliko marjetico in skrnil nektar. Potem je letal od cveta do cveta in se igral z metulji, kramljali s čebelami in nagajal mušicam. Povsem

je pozabil na pajka. Ko pa je sonce zašlo za gore, se je spomnil dane besede. Od žalosti se je razjokaf, da je solza solzo pobijala. «Joj, jaz bedak!» je vzdihoval. «Zakaj nisem poslušal modrih pajkov nasveti! Kako naj umrem zdaj, ko sem spoznal to veselo življenje? Kako naj zdaj smrti pogledam v oči?»

Jokal je tako glasno, da je priklical oso, ki si je na bližnjem cvetu snajžila križ.

«Kaj se ti je tako grozno pripetilo, čemeruh?» ga je radovedno pobarala.

«Dereš se, kot da te devljejo iz kože, a kakor vidim, si povsem cel in korenjak, kot jih je malo na travniku».

Metulj ji je potožil svojo nesrečo. Tedaj se je začela oso smejati.

«Kakšna bedaka!» je kričala iz ploskata z vsemi šestimi udi. «Kakšen bedak je ta pajek in kakšen bedak si sele ti! Pajku si dal besedo in zato se hočeš vrniti v mrežo! Takšnih živali pa ni mnogo na svetu».

Metulj jo je začuden gledal, potem pa skesano priznal: «Prav res, bedak sem bil, ker sem dal pajku besedo. A zdaj je prepozno! Pod nesrečno zvezdo sem rojen! Pajek me nestrepen čaka».

Zaman ga je osa prepričevala, da je bedak, če se vrne k požerahu. Metulj je žalostno majal z glavo.

«Prosil ga bom in morda me bo pustil živeti», je rekel s solzami v očeh.

«Pravi!» je dejala osa in se zasmejala, da se je videlo dno rumenega zrela. «Sla bom s teboj, kajti dva sva prevec, da bi naju mogel pozreti».

Zletela sta. Metulj je žalostno frfotal proti kozolcu, osa za njim pa se je nebrzdano hihitala.

Pajek ga je že čakal. Ko ga je uzel, je nejevoljno zabundal: «Pozen si, metulj, a meni kruli v trebuhu! Podvijaš se in ne prosi več milosti! Kadar sem lačen, se mi delajo pajčevine v želodcu, za to sem tako krut, da bi samega sebe pozrl!»

«Morda pa bo moja beseda zalegala!» se je oglasila osa in zletela proti njemu.

Pajek je izbulji oči in se obrnil, da bi zbežal. Toda ni več utegnil. Osa je že sedela na njem in mu vbada laželo v telo. V smrtnem boju je skrčil ude in očitajče pogledal metulja.

«Posten razbojnik sem!» je zajecjal, «in mislim sem, da si postenjak tudi ti. Ven, dar si me prevaril. Samo en dan življenja sem ti podaril, a bil je dovolj dolg, da te je pokvaril. Stramuj se!» In je mrtev omahnil iz mreže.

«Zakaj si to storila, osa!» je očitajče vzklil metulj. «Jaz nisem imel zlih namenov!»

Osa ga je jezno pogledala in dejala: «Nehvaležni! Tebi ni usojeno dolgo življenje!»

Metulj je sklonil glavo in se zamislil. Potem je odprl strasne, kosmate rožne celjosti in dejal:

«Najbolje bo, da te čimprej pozrem in tako rešim trpljenja». To reki se mu je približal in polhpeno povohal njegov trebuh.

«O ljubi pajek, dobri pajek!» je vokal metulj. «Vsaj en dan življenja mi daj! Vsaj en dan me pusti, da se poigram z metulji, napijem medu in nasrkam svežega zraka! Še pred mrakom se vrnem in videl boš, da bo lajšalo moje mso!»

Pajek je presenečen dvignil glavo in se negotovo ozrl na travnik, potem pa na svojega ujetnika.

«Hm!» je dejal. «Če bi vedel, da se boš vrnil, bi ti dovolil do večera živeti, tako pa končava gostijo!»

Spet je odprl klešče in se približal metulju med trebuha.

«O pajek, nikar!» je vzklil metulj. «Vrnil se bom, videl boš! Pusti me en dan živeti! Še preden bo padel mrak, bom spet visel v tvoji mreži! Vrnil se bom, besedo ti dajem!»

Pajek se je popraskal po kosmatem čelu. «Naj bo!» je slednje privolil. «Mlad si še in zatore posteni! Začel mu je odvezovati vezi. Ko je bil metulj prost, je grozece pristavil: «Zvečer torej! Posten razbojnik sem in ti postena žrtev! Ne bova vlekla drug drugega za nos!»

«Zvečer, da, zvečer!» je vzklil metulj, ki je bil že daleč v zraku. Mahal je s krili, kolikor je mogel in se radovol prostosti.

Pripel je na travnik. Spustil se je na veliko marjetico in skrnil nektar. Potem je letal od cveta do cveta in se igral z metulji, kramljali s čebelami in nagajal mušicam. Povsem

je pozabil na pajka. Ko pa je sonce zašlo za gore, se je spomnil dane besede. Od žalosti se je razjokaf, da je solza solzo pobijala. «Joj, jaz bedak!» je vzdihoval. «Zakaj nisem poslušal modrih pajkov nasveti! Kako naj umrem zdaj, ko sem spoznal to veselo življenje? Kako naj zdaj smrti pogledam v oči?»

Jokal je tako glasno, da je priklical oso, ki si je na bližnjem cvetu snajžila križ.

«Kaj se ti je tako grozno pripetilo, čemeruh?» ga je radovedno pobarala.

«Dereš se, kot da te devljejo iz kože, a kakor vidim, si povsem cel in korenjak, kot jih je malo na travniku».

Metulj ji je potožil svojo nesrečo. Tedaj se je začela oso smejati.

«Kakšna bedaka!» je kričala iz ploskata z vsemi šestimi udi. «Kakšen bedak je ta pajek in kakšen bedak si sele ti! Pajku si dal besedo in zato se hočeš vrniti v mrežo! Takšnih živali pa ni mnogo na svetu».

Metulj jo je začuden gledal, potem pa skesano priznal: «Prav res, bedak sem bil, ker sem dal pajku besedo. A zdaj je prepozno! Pod nesrečno zvezdo sem rojen! Pajek me nestrepen čaka».

Zaman ga je osa prepričevala, da je bedak, če se vrne k požerahu. Metulj je žalostno majal z glavo.

«Prosil ga bom in morda me bo pustil živeti», je rekel s solzami v očeh.

«Pravi!» je dejala osa in se zasmejala, da se je videlo dno rumenega zrela. «Sla bom s teboj, kajti dva sva prevec, da bi naju mogel pozreti».

Zletela sta. Metulj je žalostno frfotal proti kozolcu, osa za njim pa se je nebrzdano hihitala.

Pajek ga je že čakal. Ko ga je uzel, je nejevoljno zabundal: «Pozen si, metulj, a meni kruli v trebuhu! Podvijaš se in ne prosi več milosti! Kadar sem lačen, se mi delajo pajčevine v želodcu, za to sem tako krut, da bi samega sebe pozrl!»

«Morda pa bo moja beseda zalegala!» se je oglasila osa in zletela proti njemu.

Pajek je izbulji oči in se obrnil, da bi zbežal. Toda ni več utegnil. Osa je že sedela na njem in mu vbada laželo v telo. V smrtnem boju je skrčil ude in očitajče pogledal metulja.

«Posten razbojnik sem!» je zajecjal, «in mislim sem, da si postenjak tudi ti. Ven, dar si me prevaril. Samo en dan življenja sem ti podaril, a bil je dovolj dolg, da te je pokvaril. Stramuj se!» In je mrtev omahnil iz mreže.

«Zakaj si to storila, osa!» je očitajče vzklil metulj. «Jaz nisem imel zlih namenov!»

Osa ga je jezno pogledala in dejala: «Nehvaležni! Tebi ni usojeno dolgo življenje!»

Metulj je sklonil glavo in se zamislil. Potem je odprl strasne, kosmate rožne celjosti in dejal:

«Najbolje bo, da te čimprej pozrem in tako rešim trpljenja». To reki se mu je približal in polhpeno povohal njegov trebuh.

«O ljubi pajek, dobri pajek!» je vokal metulj. «Vsaj en dan življenja mi daj! Vsaj en dan me pusti, da se poigram z metulji, napijem medu in nasrkam svežega zraka! Še pred mrakom se vrnem in videl boš, da bo lajšalo moje mso!»

Pajek je presenečen dvignil glavo in se negotovo ozrl na travnik, potem pa na svojega ujetnika.

«Hm!» je dejal. «Če bi vedel, da se boš vrnil, bi ti dovolil do večera živeti, tako pa končava gostijo!»

Spet je odprl klešče in se približal metulju med trebuha.

«O pajek, nikar!» je vzklil metulj. «Vrnil se bom, videl boš! Pusti me en dan živeti! Še preden bo padel mrak, bom spet visel v tvoji mreži! Vrnil se bom, besedo ti dajem!»

Pajek se je popraskal po kosmatem čelu. «Naj bo!» je slednje privolil. «Mlad si še in zatore posteni! Začel mu je odvezovati vezi. Ko je bil metulj prost, je grozece pristavil: «Zvečer torej! Posten razbojnik sem in ti postena žrtev! Ne bova vlekla drug drugega za nos!»

«Zvečer, da, zvečer!» je vzklil metulj, ki je bil že daleč v zraku. Mahal je s krili, kolikor je mogel in se radovol prostosti.

Pripel je na travnik. Spustil se je na veliko marjetico in skrnil nektar. Potem je letal od cveta do cveta in se igral z metulji, kramljali s čebelami in nagajal mušicam. Povsem

je pozabil na pajka. Ko pa je sonce zašlo za gore, se je spomnil dane besede. Od žalosti se je razjokaf, da je solza solzo pobijala. «Joj, jaz bedak!» je vzdihoval. «Zakaj nisem poslušal modrih pajkov nasveti! Kako naj umrem zdaj, ko sem spoznal to veselo življenje? Kako naj zdaj smrti pogledam v oči?»

Jokal je tako glasno, da je priklical oso, ki si je na bližnjem cvetu snajžila križ.

«Kaj se ti je tako grozno pripetilo, čemeruh?» ga je radovedno pobarala.

«Dereš se, kot da te devljejo iz kože, a kakor vidim, si povsem cel in korenjak, kot jih je malo na travniku».

Metulj ji je potožil svojo nesrečo. Tedaj se je začela oso smejati.

«Kakšna bedaka!» je kričala iz ploskata z vsemi šestimi udi. «Kakšen bedak je ta pajek in kakšen bedak si sele ti! Pajku si dal besedo in zato se hočeš vrniti v mrežo! Takšnih živali pa ni mnogo na svetu».

Metulj jo je začuden gledal, potem pa skesano priznal: «Prav res, bedak sem bil, ker sem dal pajku besedo. A zdaj je prepozno! Pod nesrečno zvezdo sem rojen! Pajek me nestrepen čaka».

Zaman ga je osa prepričevala, da je bedak, če se vrne k požerahu. Metulj je žalostno majal z glavo.

«Prosil ga bom in morda me bo pustil živeti», je rekel s solzami v očeh.

«Pravi!» je dejala osa in se zasmejala, da se je videlo dno rumenega zrela. «Sla bom s teboj, kajti dva sva prevec, da bi naju mogel pozreti».

Zletela sta. Metulj je žalostno frfotal proti kozolcu, osa za njim pa se je nebrzdano hihitala.

Pajek ga je že čakal. Ko ga je uzel, je nejevoljno zabundal: «Pozen si, metulj, a meni kruli v trebuhu! Podvijaš se in ne prosi več milosti! Kadar sem lačen, se mi delajo pajčevine v želodcu, za to sem tako krut, da bi samega sebe pozrl!»

«Morda pa bo moja beseda zalegala!» se je oglasila osa in zletela proti njemu.

Pajek je izbulji oči in se obrnil, da bi zbežal. Toda ni več utegnil. Osa je že sedela na njem in mu vbada laželo v telo. V smrtnem boju je skrčil ude in očitajče pogledal metulja.

«Posten razbojnik sem!» je zajecjal, «in mislim sem, da si postenjak tudi ti. Ven, dar si me prevaril. Samo en dan življenja sem ti podaril, a bil je dovolj dolg, da te je pokvaril. Stramuj se!» In je mrtev omahnil iz mreže.

«Zakaj si to storila, osa!» je očitajče vzklil metulj. «Jaz nisem imel zlih namenov!»

Osa ga je jezno pogledala in dejala: «Nehvaležni! Tebi ni usojeno dolgo življenje!»

Metulj je sklonil glavo in se zamislil. Potem je odprl strasne, kosmate rožne celjosti in dejal:

«Najbolje bo, da te čimprej pozrem in tako rešim trpljenja». To reki se mu je približal in polhpeno povohal njegov trebuh.

«O ljubi pajek, dobri pajek!» je vokal metulj. «Vsaj en dan življenja mi daj! Vsaj en dan me pusti, da se poigram z metulji, napijem medu in nasrkam svežega zraka! Še pred mrakom se vrnem in videl boš, da bo lajšalo moje mso!»

Pajek je presenečen dvignil glavo in se negotovo ozrl na travnik, potem pa na svojega ujetnika.

«Hm!» je dejal. «Če bi vedel, da se boš vrnil, bi ti dovolil do večera živeti, tako pa končava gostijo!»

Spet je odprl klešče in se približal metulju med trebuha.

«O pajek, nikar!» je vzklil metulj. «Vrnil se bom, videl boš! Pusti me en dan živeti! Še preden bo padel mrak, bom spet visel v tvoji mreži! Vrnil se bom, besedo ti dajem!»

Pajek se je popraskal po kosmatem čelu. «Naj bo!» je slednje privolil. «Mlad si še in zatore posteni! Začel mu je odvezovati vezi. Ko je bil metulj prost, je grozece pristavil: «Zvečer torej! Posten razbojnik sem in ti postena žrtev! Ne bova vlekla drug drugega za nos!»

«Zvečer, da, zvečer!» je vzklil metulj, ki je bil že daleč v zraku. Mahal je s krili, kolikor je mogel in se radovol prostosti.

Pripel je na travnik. Spustil se je na veliko marjetico in skrnil nektar. Potem je letal od cveta do cveta in se igral z metulji, kramljali s čebelami in nagajal mušicam. Povsem

je pozabil na pajka. Ko pa je sonce zašlo za gore, se je spomnil dane besede. Od žalosti se je razjokaf, da je solza solzo pobijala. «Joj, jaz bedak!» je vzdihoval. «Zakaj nisem poslušal modrih pajkov nasveti! Kako naj umrem zdaj, ko sem spoznal to veselo življenje? Kako naj zdaj smrti pogledam v oči?»

Jokal je tako glasno, da je priklical oso, ki si je na bližnjem cvetu snajžila križ.

«Kaj se ti je tako grozno pripetilo, čemeruh?» ga je radovedno pobarala.

«Dereš se, kot da te devljejo iz kože, a kakor vidim, si povsem cel in korenjak, kot jih je malo na travniku».

Metulj ji je potožil svojo nesrečo. Tedaj se je začela oso smejati.

«Kakšna bedaka!» je kričala iz ploskata z vsemi šestimi udi. «Kakšen bedak je ta pajek in kakšen bedak si sele ti! Pajku si dal besedo in zato se hočeš vrniti v mrežo! Takšnih živali pa ni mnogo na svetu».

Metulj jo je začuden gledal, potem pa skesano priznal: «Prav res, bedak sem bil, ker sem dal pajku besedo. A zdaj je prepozno! Pod nesrečno zvezdo sem rojen! Pajek me nestrepen čaka».

Zaman ga je osa prepričevala, da je bedak, če se vrne k požerahu. Metulj je žalostno majal z glavo.

«Prosil ga bom in morda me bo pustil živeti», je rekel s solzami v očeh.

«Pravi!» je dejala osa in se zasmejala, da se je videlo dno rumenega zrela. «Sla bom s teboj, kajti dva sva prevec, da bi naju mogel pozreti».

Zletela sta. Metulj je žalostno frfotal proti kozolcu, osa za njim pa se je nebrzdano hihitala.

Pajek ga je že čakal. Ko ga je uzel, je nejevoljno zabundal: «Pozen si, metulj, a meni kruli v trebuhu! Podvijaš se in ne prosi več milosti! Kadar sem lačen, se mi delajo pajčevine v želodcu, za to sem tako krut, da bi samega sebe pozrl!»

«Morda pa bo moja beseda zalegala!» se je oglasila osa in zletela proti njemu.

Pajek je izbulji oči in se obrnil, da bi zbežal. Toda ni več utegnil. Osa je že sedela na njem in mu vbada laželo v telo. V smrtnem boju je skrčil ude in očitajče pogledal metulja.

«Posten razbojnik sem!» je zajecjal, «in mislim sem, da si postenjak tudi ti. Ven, dar si me prevaril. Samo en dan življenja sem ti podaril, a bil je dovolj dolg, da te je pokvaril. Stramuj se!» In je mrtev omahnil iz mreže.

«Zakaj si to storila, osa!» je očitajče vzklil metulj. «Jaz nisem imel zlih namenov!»

Osa ga je jezno pogledala in dejala: «Nehvaležni! Tebi ni usojeno dolgo življenje!»

Metulj je sklonil glavo in se zamislil. Potem je odprl strasne, kosmate rožne celjosti in dejal:

«Najbolje bo, da te čimprej pozrem in tako rešim trpljenja». To reki se mu je približal in polhpeno povohal njegov trebuh.

«O ljubi pajek, dobri pajek!» je vokal metulj. «Vsaj en dan življenja mi daj! Vsaj en dan me pusti, da se poigram z metulji, napijem medu in nasrkam svežega zraka! Še pred mrakom se vrnem in videl boš, da bo lajšalo moje mso!»

Pajek je presenečen dvignil glavo in se negotovo ozrl na travnik, potem pa na svojega ujetnika.

«Hm!» je dejal. «Če bi vedel, da se boš vrnil, bi ti dovolil do večera živeti, tako pa končava gostijo!»

Spet je odprl klešče in se približal metulju med trebuha.

«O pajek, nikar!» je vzklil metulj. «Vrnil se bom, videl boš! Pusti me en dan živeti! Še preden bo padel mrak, bom spet visel v tvoji mreži! Vrnil se bom, besedo ti dajem!»

Pajek se je popraskal po kosmatem čelu. «Naj bo!» je slednje privolil. «Mlad si še in zatore posteni! Začel mu je odvezovati vezi. Ko je bil metulj prost, je grozece pristavil: «Zvečer torej! Posten razbojnik sem in ti postena žrtev! Ne bova vlekla drug drugega za nos!»

«Zvečer, da, zvečer!» je vzklil metulj, ki je bil že daleč v zraku. Mahal je s krili, kolikor je mogel in se radovol prostosti.

Pripel je na travnik. Spustil se je na veliko marjetico in skrnil nektar. Potem je letal od cveta do cveta in se igral z metulji, kramljali s čebelami in nagajal mušicam. Povsem

je pozabil na pajka. Ko pa je sonce zašlo za gore, se je spomnil dane besede. Od žalosti se je razjokaf, da je solza solzo pobijala. «Joj, jaz bedak!» je vzdihoval. «Zakaj nisem poslušal modrih pajkov nasveti! Kako naj umrem zdaj, ko sem spoznal to veselo življenje? Kako naj zdaj smrti pogledam v oči?»

Jokal je tako glasno, da je priklical oso, ki si je na bližnjem cvetu snajžila križ.

«Kaj se ti je tako grozno pripetilo, čemeruh?» ga je radovedno pobarala.

«Dereš se, kot da te devljejo iz kože, a kakor vidim, si povsem cel in korenjak, kot jih je malo na travniku».

Metulj ji je potožil svojo nesrečo. Tedaj se je začela oso smejati.

Dopisi iz naših krajev

SPOMLAD IN JESEN - DVA PRIKUPNA LETNA ČASA V BRDIH

Med brajdami se glasi vesela pesem trgalcov žlahtnega grozdja

Nekateri že trgajo, drugi pa pripravljajo sode, da bodo vane natočili svoj pridelek - Brda bi postala priljubljenejša izletniška točka, če bi imela dovolj vode, brez katere si dones ne moremo zamisliti razvoja gostinstva in turizma

Za turenom, ki je prejšnji teden prinesel precej mra- na in snega na Trnovoško pla- nato, smo sredi dočakali lepo- ureme, ki je za prvo polovico oktobra pravo presene- čje. Brda so polna sonca in veselja. Ljudje so nasme- jani, obratno, kajti Brda so znani predvsem po svoji su- sušnosti, ki je v jeseni, ko je narava postajala od- juna, pa nas je hotela sa- sadovati nagraditi s svojo dobroto: poškropiti nam je sladko grozdje.

Zaradi tega ni nič čudno, če Gorici, kjer spomlad in jesen ka- radi zahtajajo obiske v te lepe kraje, tja prihajajo rojstvo in po- slednje narave, ki se nikjer ne opazita v tako otupelih primerih. Sedaj je bilo malo takih obiskovalcev, ki bi v- vragradnikom pomagali pri njihovem delu, ampak jim gre- lo v tek zobjanje žlahtnega grozdja.

Najdejo pa se tudi taki, ki pridejo na pomoč, kadar je čas za trgati. Tih obiskov- ni v Brdih veselijo, če je za- evanje več rok. Kjer pa je v družini manj ljudi, tam si- neobno pomagajo.

Ko sem prišel k tovarš- Kianjški na Valerišče, se je- upod lope kadilo. Ko sem sto- pit blizu, sem videl hotel, pri- kula je bila cer, ki je bila sp- ena v velik sod.

Kaj pa je to, sem ku- prajna? A da bi ne kemali- Ciril je hitro odgovoril: »Za- kaj pa bi ga ne; pomagati si- namo. Toda glej, da tega ne- napišeš. Nekoliko čudno se mi je zdelo, da bi se ža- ne spalo v tisti velik sod v katu, zaradi tega sem si- takoj misli, da ne hoče po- lepniti.

V pogovoru mi je potem raz- lo, da je treba sode, ki so- dani, časa prazni, najprej na- nati. Srečal sem tudi tova- ro, ki je prišel na trg, zaradi tega- to kuli, ki je proiz- val parafin. Potem so v- jali kakšnih litrov, erle- dno. Ko je bilo tudi to u- vrojeno, je odstranil pokrov- ro, papi, da je lahko šel v- bo moč, iz temelj do- stanje, v katerem bo preve- le se spremeni v dobro kap- lico; za vseh bo že grel- nati.

Ciril nam je povedal, da se- ne trde. Prejšnje dneve so ga- trali, proti za prodajo v me- sto. Neki grozdje se je do- rodo prodalo. V neki po- dno mu je bilo tudi črna, ki- koda z motičkom na trgu. Za- brške naloži v prikolico in- jo skuri proti Goroji. Ko se- je nekoga dne precej mu- dilo, je peljala po cesti v- Goroji nekotno hitreje. Ker- pa je tisti del poti, ki je pod- mestno občin bil precej lu- kasti, se je grozdje zmečkalo.

Na svojem posestvu pride- okoli hi vina. Kot vsak vi- nagradnik v Brdih, ima tudi Ci- ril svoj recept za vino. Slo- poj zmečala tokratje v riling. O- vane vrste pa uporabi za na- vno vino, ki mu pravijo- ekomene.

Sedaj smo se mimogrede- diti, kati tudi poskusov tistih- ljudi, ki bi se radi »pome- čenili«.

»Danes se o tem sploh ne- govori,« pravi. »Trgati je- vna tako zapletila, da nimajo- vna misliti na druge reči.«

Ker smo želeli videti vino- gradnike pri trganju, smo po- prajali za kmetijo, kjer se- je to jesensko delo že priče- lo. Povedali so nam, da so pri- to. Vogriču vsi v vinogradu- in da že nekaj dni obirajo.

»Ko kolovoz smo se se ne- usje ob približali meji, ki se- vije ob potoku v dolini. Zašli- dani sem glavo govorjenje, to- da ljudi niso videli. Stopili- sem med brajda, ki so bile- se obrane, in se približeval- sela govorica. Med listjem sem- jih sledila. Na tleh so imeli- rente, ki so bile že preveč- nepolnjene z lepimi grozdi, na- pa med brajdami pa so ime- li dvokolnico s čebri, v kate- re so nosili obrano grozdje.

Pokazal sem več vrst groz- d. Posameznik imen se na- je bilo vse zelo dobro vid- je, bil je premeto tehnika. Naj- bolj gladka je bila malvaz- ja. Povedali so mi, da ima- olti 24 stopinj.

»Čim več sladkorja je v- imi, tem boljše vino bomo- imeli, ni je povedal stari- Vogričev sin, ki je pred ne- ki časi prišel od vajkon- ne dopust, da bi pomagal do- mačin na trgati.

Med obrabi je bil tudi- znanec Karlo. Iz mesta je pri- je pomagal. Povedal je, da- je bilo po prvi svetovni voj- ni na kraju kjer je sedaj- vinograd, polno vojaskih ba- drepov, kaj šele, da bi bila- kakšna trta. Kar niso uniči- le granate, so vojaki posekali- za kurjavo.

Po vojni ni bilo na razpo- lagan mladik zato so lastniki- zemlji posadili trte raz- nih vrst.

Pokazali so mi vrsto epale- stas. Ima velike grozde, za- medli tega se ga je mogloče- hitro najestiti. Vendar je ime- li ta vrsta tudi nekaj grozdo- v, ki so dorasle samo nekatere- vrste rajne, kakor da bi se

V kleti briskega vinogradnika

G.

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

VIŽOVLJE

Mnogim čestitkam, ki sta jih prejela ob priliki 50-letnice poroke Viktor in Gizela Skof, se pridružujemo tudi mi. Zeli- mo jima še mnogo zdravih in čvrstih let, soprogu pa še pol- no dobre volje za delovanje na prosvetnem področju za naš napredek v gospodarskem, socialnem in kulturnem po- gledu.

Poti po naši vasi bodo kma- lu asfaltirane; tako ne bodo več v navzkrižju z zahtevami tujskega prometa in našo last- no potrebo. Zadovoljni smo, da je v letošnji gospodarski načrt vključena ureditev poti od železnice proti Seslaju. Ra- zen tega je nujno potrebno, da se uredi pešpot od ceste proti železniški postaji v dol- žini okrog 150 m, ki se je iz- letniki močno poslužujejo. Enako je še vedno zelo v rabi že star klanec od rampe čez staro cerovsko pot do glavne ceste proti Devinu, a je tako zapuščen in obračen, da je neuporaben.

Dobili smo javni telefon, ki je danes tudi zelo potrebno prometno sredstvo, zlasti tu- kaj, ko tujski promet močno narašča.

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

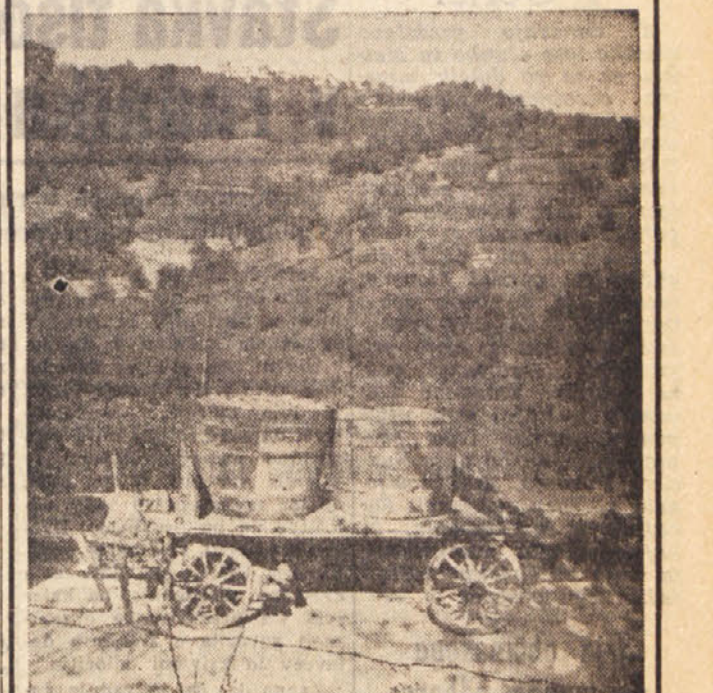
V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V kleti briskega vinogradnika

V BRDIH

Pod Steverjanom: kadi na vozu so že polne grozdja

Po nasmehu sodec, je trta letos dobro obrodila

V kleti grozdje najprej zmlejejo

Nato gre pod stiskalnico, iz katere priteče sladke most

Vogričeva družina pri delu

V ZGONIKU BO KONČNO USTANOVLJENA KMETIJSKA ŠOLA ZA NAŠO MLADINO

KAKO NAJ REŠUJEMO NAŠE KMETIJSKE ZADEVE?

Po dolgotrajnem dokazovanju potrebo po ustanovitvi kmetijske šole na našem ozemlju je pristojna oblast le- dajala svojo dolžnost naspro- ti našemu kmetijskiemu go- spodarstvu, ki v našem na- rodnem (tržakem) gospodar- stvu le nekaj pomeni. Skoro bo namreč oddano na dražbi delo za gradbo nove šole v Zgoniku, ki bo imela 3 učil- nice za osnovno in 3 za kme- tijsko strokovno šolo. Ta vest je izredno ugodno odjeknila pri kmetcih in vsem ostal- em slovenskem življu.

Ta šola ne bo sicer mogla nadomestiti zamujeno in do- polniti nastalo praznino. Iz- rasti te praznine segajo v fa- listično dobo in so stari celo pokolenje. Ta praznina pomeni najtežje diskrimina- cijo, ki je zarezala le počasi ozdravljivo rano ne-le gos- podarskega, ampak mnogo bolj moralnega značaja. Zaradi- vseh mogočih sunkov v na- ša rebra in zagate, v katero je padlo naše kmetijstvo, za- radi njegovega omalovaževa- nja, preziranja in zapostavlja- nja in kot posledica tega nje- gove skromne donosnosti je- združila ta veja na najnižje mesto. Naš naraščaj in je- kmetijstva izogibal in ga od- klanjal.

Zato je razumljivo, da bo- akcija za vpis v to šolo za- dela na začetne težave. Tre- ba bo potrpljenja pri vseh, ki pridejo pri vzgoji mladi- ne v poštev: pri starih in u- čiteljstvu. Tukaj se vsiljuje vprašanje, če naši stari sto- rijo nasproti otrokom svojo dolžnost; če se namreč poslu- fujejo pripreizvalne, bodril- ne besede, ki naj mladini, pa- na je ta nemenjena hisi ali- ne, prikaže jomen zemlje, ta- dano kates kot jutri. pomen- vsakega se tako majhnega ko- ra zemlje, če ji jo prikazuje-

To smo hoteli povedati, da- stari že sedaj obrazložijo u- trokom pomen kmetijske iz- obrazbe in jo pripravljajo za- konjski vpis vanjo.

Pokrajnska uprava je s- tem rešila le en del naloge za kmetijsko strokovno iz- obrazevanje. Od vsepovsod se- nemrež slišijo kritične opazke, kako se zanemarija vprašanje večernih kmetijskih tečajev za odrasle in mladino. Res- smo v tem v skrajni zamudi. Ze- nestetokrat smo ob raznih prilikah slišali, da se vršijo vsi mogoči tečaji, le za našo- vasa jih ni. Propagandna na- loga kmetijskega nadzornistva- ni za uradno mizo, ampak v stalnem stiku z ljudstvom v domači poučni besedi, v te- čajih, ki morejo mnogo zale- čiti. Ne bomo rešili našega kmetijstva in ga izveliki iz- zaostlostali s priložnostnimi ak- cijami, ki nimajo pravega pri- jema, na bomo zaznamovali- ustreznih uspehov, če ne za- grabimo pri temelju in na- deljemo dosledno in smotri- no. Na tem sloni preusmeri- tve našega kmetijstva ali nje- gova prilagoditev tukajšnjim podnebnim, talnim in tržnim razmeram. Našemu kmetu pa- ponovimo, kar smo že več- krat povedali: »Ne bo šlo v- redu, če ne bo večje stanov- se in razredne zavesti!«

Kaže, da ima nova pokra- jnska uprava mnogo več smi- sla za napredek kmetijstva kot pa je bilo to doslej. Sme- mo upati, da bo z večjim in- teresom in s poglubenim ra- zumevanjem vodila kmetijsko- gospodarsko politiko in reše- vala kmetijske problematiko z pravega zornega kota ter pravilno usmerila tudi pouk na večernih kmetijskih teča- jih, ki naj končno zagledajo beli dan.

K temu pripominjamo na- slednje: Razen praktičnih na- ptil, ne bi smelo manjkati resno obravnavanje osnove iz- naše kmetijske problematike, da se izlove v kmetijstvu pravilno in enotno poljova- nje o njej. Baje ni še progra- ma za tečaje, kar ni, mimo- trede rečeno nič kaj razve- seljiv znak. Sicer bi se to- do dobro voljo kmalu izvršilo.

Mislamo, da bi se ure pre- davanja izkoristile čim bolj ra- racionalno s približno takšnim le učnim programom:

1. Posebnosti naše pokra- jine glede na njene geografske lastnosti, njen zemljepis- ni sestav in njene obdelovalne možnosti (gnojna, senožeti, polja...)

2. Zemlja, fizikalno in ko- metično njeno življenje, nje- me prednosti in nedostatki, ogroze in sredstva za po-

večanje njene rodovitnosti; borba proti suši.

3. Rastline: Glivice kot naj- nižja vrsta rastlin in njih po- men v kmetijstvu; zunanji in notranji ustroj rastlin, njih- nje življenje in zahteve, naši zem- lji najbolj primerne in naj- bolj donosne rastline (goz- de, sadne, travniške, poljske).

4. Živinožarje: Njen pomen posebno glede na naše raz- mere (talne, podnebne, tržne). Pogoj za umno živinorejo.

5. Gnojila: organska in ne- organska, njihov učinek in na- priprava naravnih gnojil, u- metna gnojila — umno ra- vanje z njimi.

6. Kemija: Nekaj pojmov, a bomo naši ljudje domne- li pomen in vlogo kemije v kmetijstvu. Saj ne moremo z uspehom obravnavati na pr- pomen zraka in vode v kme- tijski, kisline in kislina, hra- tilne snovi itd., če nimamo najmanjšega ali vsaj skromne- ga pojma o prvih, ki pri- slejo v kmetijstvu in poštev.

To smo izrazili z najboljšo voljo in takšen odziv si tudi- želimo.

BOLJUNE

Zdej so v teku zadnja dela za dograditev in razne nape- ljavje v naši javni kopalnici, ki jo gradi občina. Prav tako urejajo glaciolice, prhe in druge higienске naprave za- športno igranje, ki bodo poleg javne kopalnice.

Pravijo, da bo kopalnica do- končana v decembru in da se- bodo za božične praznike la- bo v njej že kopali.

SLIVNO

Ze večkrat je bila predmet kritike naša pot proti Seslaju. V letošnjem gospodarskem načrtu je odobrenih 30 mil- ionov lir za popravila in asfal- tiranje cest v občini. Ne ve- mo, če je všteta tudi ta pot, a vse kaže, da je izvzeta iz- teh popravil. Nočemo nobenih odločkov vendar ne pretirava- mo, ko trdimo, da je tudi ta- pot potrebna in vredna teme- litnejega popravila, in upamo, da je občina to upoštevala vsaj v novem gospodarskem načrtu (za l. 1957-1958).

Z vinsko letino smo na- splošno zadovoljni. V borbi proti boleznim in suši smo si- čim bolj prizadeli. Upamo na- dober pridelek.

NABREŽINA

Znano je, da je naša občina pasivna, se pravi, da njeni dohodki ne morejo kriti izdat- kov. Tako je tudi z njenimi občani. Mnogo je siromakov, mnogo brezposelnih. Tako je, kjer ni dovolj plodne zemlje in zasluška. Edino eno gos- podarstvo uspeva: kamnoseka industrija. A kruh, ki ga v- njej služi razmeroma majhen odstotek vse delovne sile v- občini, je precej trd in gre- nek. Toliko bolj pa je za- gospodarje teh obratov. Njim gre zito res dobro v klasje. A kot našletimo povsod na- protislovja, tako tudi tukaj. To žito, ali te dohodke žanje- jo na tujih logih. Ti logi so- bili prvotno skupna lastnina nabrežinskih kmetijskih posest- nikov, nato si je ta svet pri- svojila občina. Osnovni kapi- tal ali svet, kjer so kamnolo- mi, je torej njen. Ta občina je, kot rečeno, pasivna in v- resnem gospodarskem polo- žaju. Kaj dobiva od tega kapi- tala, ki donša podjetnikom

Ribarič Ivan

